

Det, der bestaar

Peters andet Brev

Kap. 1, 8—11: Thi naar dette findes hos eder og er i Tiltagen, lader det eder ikke staa uforsloje eller ufrugtbare i Erkendelsen af vor Herre Jesus Kristus; den nemlig, som ikke har dette, er blind, svaglynet, idet han har glemt Kendskabet fra sine fordums Synder. Derfor, Brødre! gør eder des mere Ild for at befæste eders Kaldelse og Udvælgelse; thi naar I gøre dette, skulle I ingen Sinde støde an. Thi saa skal der rigelig gives eder Ildgang i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi evige Rige.

Befæste vor Kaldelse og Udvælgelse.
Dette Afslut slutter sig nær til det foregaaende. Det begynder: „Naar dette findes hos eder“. Dette (Nardam overfætter „disse Ting“) peger tilbage paa de Dyrer, Apostelen lige forud har nævnt.

Naar altsaa disse Dyrer viser sig i deres Liv og Omgængelse „og er i Tiltagen“, som han lægger til, saa siger Apostelen, „lader det eder ikke staa uforsloje eller ufrugtbare i Erkendelsen af vor Herre Jesus Kristus.“

Spødv mener han? Jo, for det første er den, der praktiserer de nævnte Dyrer, ikke uforsloje eller ufrugtbare. Der er altid Fare for, Kristne staa altid i Fare for at ville nøjes med at erkende Kristus uden at være virksomme og frugtbare i denne Erkendelse.

Men Apostelens Ord har vistnok ogsaa en dybere Mening, den nemlig, at et Menneske ikke naar langt i Erkendelsen af vor Herre Jesus Kristus uden at leve i Udøvelsen af de Dyrer, som han har nævnt.

Men modsat naar et troende Menneske fremad i Erkendelsen af vor Herre Jesus Kristus, i Erkendelsen af hans Gerning, i Erkendelsen af, hvad han kom til Jorden for, naar det i sin Tro viser Dyd; og saa bliver det baade virksomt og frugtbart i denne Erkendelse. Erkendelse og Gøren skal følges ad, og saa fremmer den ene den anden; de vokser tilfammen.

„Den nemlig, som ikke har dette, er blind, svaglynet, idet han har glemt Kendskabet fra sine fordums Synder,“ skriver Apostelen videre. Det er Modfættningen til, hvad han lige forud har nævnt, dem, hos hvem de forudnævnte Dyrer findes.

Her maa tænkes paa bekendende Kristne, som mangler disse Dyrer. Peter kalder dem blinde, stylder dem egentlig for Blindhed, der hidrører fra Svaghed eller Skid-synethed. De ser kun, hvad der ligger nær ved og lige for, men Kendskabet fra deres fordums Synder har de glemt.

Det er altsaa Syndsforladelsens Naade, de har glemt, og det har den fløvende Indflydelse, at de ikke gaar fremad i Dyrer; vi funde ogsaa sige, at de ikke gaar fremad i Helliggørelse.

„Derfor Brødre! gør eder des mere Ild for at befæste eders Kaldelse og Udvælgelse; thi naar I gøre dette, skulle I ingen Sinde støde an.“ Her taler Apostelen ret hjertelig til sine Løvere, han tiltaler dem Brødre!

Han henviser til deres Kaldelse og Udvælgelse. Vi mærker os, at han nævner Kaldelse før Udvælgelse, naagt Udvælgelsen i Tiden er gaaet forud for Kaldelsen. Men det er naturligt, naar Tiden er om Besættelse eller at give det nævnte Fasthed, da at nævne det sidste først, saa Apostelen sikkert her tager Udvælgelse i samme Betydning, som han før har brugt det. (1 Petr. 1, 2).

Men som han der efter „Guds Faders Forudviden“ nævnte „ved Aandens Selvigelse, til Lydighed og Betænkelse med Kristi Mod“, saa formaner han her Brødrene til ved Helliggørelse at give deres Kaldelse og dermed ogsaa deres Udvælgelse Fasthed og Urokkelighed.

Den sidste Del af sidstnævnte Vers er pøer at overfætte. Nardam overfætter: „thi naar I gøre dette, skulle I aldrig bukke under,“ og den egentlig Tekst har: „for if ve do these things, ye shall never stum-

ble.“ Den nye danske, som vi ellers følger, har, som vi har set: „skulle I ingen Sinde støde an.“
Vi foretrækker her Nardams Overfættelse. Thi „aldrig støde an“ opfattes almindelig som aldrig at fælle i noget, og Apostelen Jakob skriver (3, 2): „Vi støde alle an i mange Ting.“ Og det, Peter her siger, staa jo i Forhold til Kaldelsens og Udvælgelsens Befættelse og Fasthed, saa naar de gør det, han har nævnt, skal de aldrig „bukke under,“ deres Kaldelse og Udvælgelse staa fast.

„Thi saa skal der rigelig gives eder Ildgang i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi evige Rige.“ Egentlig: Thi saaledes osv. (Nardam har: „Thi paa denne Maade“).

Dem, Apostelen skriver til, er jo kommen ind i Jesu Kristi Rige. Men her nævner han udtømmelig vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi evige Rige. Her i Tiden er der Mulighed for, hvis de ikke paa den Maade, Apostelen har nævnt, befæster deres Kaldelse og Udvælgelse, at de kan gaa Glip af det evige Rige og dens Selvigelse, som Apostelen i det forrige Brev flere Gange henviser til, som de Kristnes Haab (1, 4, 7; 4, 13).

Peter lægger til, „rigelig“; saaledes, som han har anvist dem, skal der rigelig gives dem Ildgang i vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi evige Rige. Det skal ikke være med Rød og næppe, vi faar Ildgang der, naar vi, som han siger, befæster vor Kaldelse og Udvælgelse.

Spødv det dog fremgaar klart af, hvad Apostelen Peter her skriver, at vor Frelse ikke afhænger af at tro saa og saa mange Sætninger og Sandheder, men derimod af en Tro, der er virksom i Dyd og helligt Liv, eller, som det samme er udtrykt andet Steds — Tro, virksom i Kærlighed.

Vel er et Menneske frelst, saa snart det griber Kristus i Tro — selv Nøveren paa Korset (i Dødsstunden) — men det er frelst for saa straks at begynde at leve som et frelst Menneske, for saa at vise, at den frelsende Tro har Kraft til at frelse et Menneske fra Syndens og Vantroens Magt og give ham Evne til at staa op og vandre i et nyt Levnet.

Bennen i Evangeliet. Ljæne.

af S. P. Danstern.

Selv om det ingenlunde kan siges, at Paulus havde lidt Nederlag, var det dog sikkert med en Jørelse af Støffelse, han forlod Athen. Dertil kom Vengstelse for hans Venner i Thessalonika. Det sidste, han saa af dem, var under Opførelsen i Gaden, hvor Jøderne havde hidset Vhens Bøvel op imod dem. Med Kærlighedens Fortsættelse saa han klart, hvilke Trængsler der ventede dem: Vagtaelse og løgnagtig Sladder, Angrebene paa deres Tro og de mange Forsøg paa at drage dem tilbage til deres gamle Syndefulde Liv.

I Athen havde Timotheus oplyst Paulus, men trods Jørelsen af Ensomhed havde den store Missionær sendt ham til Thessalonika for at være til Hjælp og bringe Efterretninger.

Men endnu havde Timotheus ikke ladet høre fra sig.

Det var saaledes med et uroligt Hjerte, at Paulus ensom og upaaagtet drog ind i len lige saa onde, som store og rige Stad Korinth.

Hvor lidet anede vel denne Vys Jubbongere, at i kommende Dage vilde den største historiske Interesese, der knytter sig til Korinth kredse om den Kendsgerning, at denne fattige jødiske Missionær var draget gennem dens Porte.

I den lavere Del af Byen finder man en Lektmager staaende i sin Dør. Paulus spørger om Arbejde og giver sig i Samtale med ham. Saa faar at vide, at hans Navn er Aquilas, og sammen med andre Jøder var han nylig fordrevet fra Rom. Manden byder Paulus ind og forestiller ham for sin Hustru Priscilla og giver ham Plads ved sit Bord og Arbejde i Værkstedet.

Og saaledes begynder et Venskab, der blev til stor Velsignelse for begge Parter, vel ikke mindst for Uegteparret, der tog mod det Evange-

lium, Paulus forklyndte, og blev Jesu Kristi Efterfølger.

Saaledes begynder Paulus sin Virksomhed i Korinth: „i Svagbed og Frygt og megen Væven,“ som han selv siger. Var han utilfreds med det Resultat, der fulgte hans Ophold i Athen, var han maasse forberedt paa skuffede Forventninger ogsaa i Korinth. Og det var heller næppe at undres over, efter som det var en af de Byer, der den Tid havde daarløst Ry i Verden. Saa fræk og stamløs var Lajien, der gik i Svang der i Byen, at det var bleven til et Ordspog at tale om en korinthisk Dranker, „en korinthisk Panfet.“

Om Dagen arbejdede Paulus i Værkstedet, hvor vi sikkert gerne vilde have været Tilhørere til det, han havde at fortælle sin nye Discipel fra de mange Rejser; om Aftenen talte han til alle, der vilde høre om den forfættede og genopstandne Herre Kristus, og hver Sabbat søgte han at overbevise Jøderne i Synagogen.

Saaledes begynder en af de mest frugtbare Missionærvirksomheder i Paulus's Liv. Naaste hans Prædiken var mere simpel og overbevisende, ikke i filosofiske Vendinger som i Athen, men i Guds Mand og Kraft, idet han, som han senere skriver, ikke agtede at vide noget iblandt dem „uden Jesus Kristus og ham forfættet.“ Og som en Frugt af denne Forkyndelse var der mange, som omvendte sig og lod sig døbe.

Det var, som det hedder i Korintherbrevet, „ikke mange vise, ikke mange magtige, ikke mange fornemme,“ men det som var Daarlskab for Verden,“ det som var svagt, det for Verden nædle og ringeagtet, det, som var intet.“ Han skriver videre: „Overfættelse utugtige eller Afgudsdyrkere eller Hørfælle eller de som lader sig bruge til unaturlig Uttugt, eller de, som over den, eller Tøve og Skævelige eller Drankere ingen Skandegæster ingen Nøvere skal arve Guds Rige,“ og han siger til: „Og saadanne var I for en Del.“

Det var de Mennesker, paa hvem Kristendommen skulde staa sin Fod. Derfor Kristus funde frelse saadanne fra deres Synder, saa funde han frelse alle. Og de blev frelst, han var mægtig til at gøre dem til nye Mennesker. Man funde se det i de løje, tillidsfulde Ansigter, der ogsaa bar Ar af de Kastet, der var saa almindelige i Byen. I det lille Forsamlingslokale, hvor de holdt deres Møder, saas forhenbærende Druffenbolte, Skøger, Nagler og Løgter, men som nu ejede Guds Fred i deres Hjerte.

De havde prøvet Kristus, og han havde vist sig som den, der var mægtig til at redde dem op af det skidne Dødv.

Saa en Dag faldt en Stogge gennem Døren til Værkstedet. Det var Silas og Timotheus. Endelig kom der nyt fra Thessalonika. Og det var gode Nyheder, saa gode, at Paulus funde skrive: Timotheus har bragt os godt Budskab om eders Tro og Kærlighed og om, at I altid har os i god Huskomme, idet I længes efter at se os, ligesom vi efter eder.

Saa glad blev Paulus over disse Efterretninger, at det var, som om han levede op paa ny; „thi mi lever vi, naar I staa faste i Herren.“

Vi kan tænke os det hurtigt veksellende Udtryk i Paulus's Rasin, medens han ivrig luttede til Timotheus's Tale, og der vaagnede en dyb Længsel efter at se disse Venner, der stod hans Hjerte saa nær, og tale personligt med dem.

Det kunde nu ikke lade sig gøre, men saa var det, at den lykkelige Tanke slog ned i hans Sjæl, at han kunde skrive dem et Brev. Og Tan-ken blev straks overfaldt i Handling, og dermed forelaa det første skrevne Afslut af den nye Pagts hellige Skrifter, første Brev til Thessalonikerne, skrevet rimeligvis i Aquilas Værksted i Karret 50, hum 17 Aar efter Herrens Død og Opstandelse.

Det maatte for øvrig falde Paulus naturligt at gribe til Benen, eftersom det i lang Tid havde været Skik i de jødiske Menigheder at brevveksle med hinanden ved rejsende Sendebud, og da der som tidli-

gere nævnt var en betydelig Samfærdsel mellem Italien, Grækenland og Afiens vigtigste Stæder, var det let at sende en af Brødrene som Brevbringer af et Sendebrev. Og Brevfrembringning var en for Apostelens Personlighed vel egnet Form for Meddelelse. Den passede til den Sindsbevægelsens Kæftighed, der ikke kunde tænkes ved at opfætte en formelig Afhandling; den tillod en Udtrykkets Frihed, der var langt naturligere for Apostelen end de regelbundne Slutninger og afrundede Perioder i en Vog.

Saa kunde i et Brev bedre lægge noget af den personlige Omgangs Kærlighed og Fortrolighed for Dagen end i hvilken form helst anden Meddelelsesform. Derfor kunde det ogsaa siges om ham, at han er den eneste Forfatter, som ikke junes at have skrevet med Haender, Blæk og Pen, men med sit Hjerte, sine Følelser, sit inderste Væsens Pulsslag.

Og en af Grundene til det Liv hans Breve rummer, beror paa den Omstændighed, at de ikke paa Jorhaand er gemmentækt, men steg som flare og levende Flamme fra et Hjerte, der brændte af Kærlighed til Sandheden.

Tag bort af Paulus's Breve hvert Spor af Videlse, den heitige længselsfulde Hengivenhed, den alvorlige Klage, bitre Haan, den befyndrede Selvros, de høitlige Spørgsmaal, de venlige Formaning, de almindelige Overdagsudtryk, de personlige Viomfættigheder, tag disse Skendetegn paa hans egen Personlighed bort, skriver en moderne Forfatter, og de vilde aldrig være blevet, hvad de nu er — næst Davids Salmer den kristelige Andagts dyreste Statte — næst de fire Evangelier den kristne Tros færeste Testibøger. Vi kan ikke anset end eisse den Mand, hvis afgjorte Oprigtighed lader os føle hans Hjertelag, der ikke fortaar at bære den Fari- fættensens Mafte, som for andre gør det muligt at bruge Sproget for at skjule Tanterne; som naar han staa, gør det aabent uden noget forræderisk Ans; som har en Mand's Følelse, en Mand's Sprog, en Mand's Kærlighed, Haad, Haan, Vrede; som i Ord af fuldkommen Sandhed, for Ven som for Fjende, kan bevise og anlage, tugte og forlade; hvis fejrrige Tro og vældige Indflydelse bar Ved til den glade Forventning og brændende Kærligheds Ald, der fendemærker den ældste Menigheds Liv.

Medens Paulus's Hjerte endnu var oplyst af Følelser saa vel af Vengstelse som af Glæde for Menigheden i Thessalonika, skriver han sit Brev til dem. Medens han sidder og arbejder, differer han Vredet, rimeligvis til Silas — han optræder nemlig senere som Skriver for Peter, 1 Peter 5, 12.

„Paulus og Silvanus og Timotheus til Thessalonikerne's Menighed i Gud's Fader og den Herre Jesus Kristus. Naade være med eder og Fred.“

Det er smukt at se den store Hedningepostel i Værdighed af en saadan Hensynsfuldhed, at han straks fideordner sine Medhjælperere med sig selv, hvad han jo ingenlunde havde behøvet, idet han jo kunde have skrevet en Hilsen fra dem til sig.

Til alle Menighederne har han den samme Maade at indlede Hilsener paa: Naade og Fred. Det er en fken og mærkelig Blanding af Jødens og Grækeren, Østens og Vestens Maade at hilse paa med begges Idealer af Høfhed og Klarhed.

Jødernes høitidelige Hilsen var: schalom: Fred være med dig! Grækerens var: Glæde. Herrens Menighed, der ejer en Glæde, som trodser Videlser og er Kving til en Fred, der overgaaer al Forstand, forener ikke blot begge Hilsener, men gav dem begge en dybere og ædlere Betydning.

Men lidet anede Paulus og hans Medarbejdere, da han i det fattige Lektmagerværksted i Korinth skrev Brevet til Menigheden i Thessalonika, at det skulde blive den første Begyndelse til vor ny Testament, og sammen med hans øvrige Breve til uendelig megen Velsignelse ogsaa for følgende Slægter i fene Tider.

Scenes of Prosperity

er almindelig i det vestlige Canada. De Luftbør af U. S. Farmer, der har modtaget Canadas adelmodige Tilbud om Homestead eller flet Farmland i Provinserne, er blevet almindelig med (nuv. Væling af Gode og andet stort, hvor de kan høre godt Farmland for \$15 til \$30 pr. Acre—saa \$2 pr. Acre for Gode og andre 20 til 45 pr. pr. Acre er de mest til at høre høre—det er hvad de kan gøre i det vestlige Canada.

3 Brodrene Manitoba, Saskatchewan eller Alberta kan de faa et

Homesteads paa 160 Acres frit

og andet Land til meget lave Priser.

I mange Aar har Canadas Gode Maarer død omtr. 20 Buffels pr. Acre—saa mange der 45 pr. Acre. Gode Skiltninger ogsaa af Gode, Vug og Vin. Stærkt Farming er ligesaa lønende som Stærkt. Skriv til Dept of Immigration, Ottawa, Can., eller til

Scandinavian Dept. of Canadian Government,
311 Jackson St., St. Paul, Minn.

W. V. BENNETT, Room 200 Bee Bldg., Omaha, Nebr.

120 Acres godt Land. 6 Mil fra Milltown, Wis., 4 Mil fra By med Butikker, Mejeri, etc. 52 Acres under Dyrkning. Resten (stammerbevokset Græsange, etc. Godt Beboelseshus og Farmbygninger, Statsvej, ¼ Mil til "Graded School", godt Vand, alt indhegnet, \$6000, paa lette Vilkaar. Skriv til Ejeren efter nærmere Oplysninger.

MARTIN YDE, MILLTOWN, WISCONSIN.

Fifty Hymns for Sunday School and Church.

Selected by a Committee. Price 10 cts.

A reprint of this little song book is now ready. It was originally published for the Danish Ev. Luth. Sunday School, Blair, Nebr., and was intended to fill the local need only, but the sudden demand for English books in Iowa and Nebraska soon exhausted the first edition.

The 50 hymns are selected from Lutheran hymnaries, and the melodies with few exceptions can be found in "Sangeren," and "Berggreens Melodier." Sunday-schools and congregations will in this collection of favorite songs find something serviceable, at least for temporary use.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.

Salmebøger.

Spørgsmaalet om Salmebøger er blevet saa paatrængende, at vi føler os foranlediget til at fremkomme med nogle Oplysninger offentlig. Derfor følgende:—

1. Udgaven paa Jndiapapir kan indtil videre slet ikke staves. — Det samme gælder ogsaa danske Bibler.
2. Andre Salmebøger kan staves men kun med stor Banfættighed, og de abnormt store Forsendelsesomkostninger samt den betydelige Forsøgelse i den danske Pris bevirker, at importerede Salmebøger her vil komme til at koste ca. dobbelt saa meget som tidligere.
3. Under Hensyn til disse Forhold har vi besluttet os til at lade fremstille en egen Udgave af den nye Salmebog herovre. Den bliver trykt og indbundet hos andre og ventes færdig i Øbet af Sommeren. Trods de ogsaa her meget forhøiede Fremstillingsomkostninger ventur vi at kunne sælge denne vor egen Udgave til noget nær de gamle Priser.
4. En mindre Forsyning af Salmebøger er nylig modtaget fra Danmark. Den er umøiertid saa addeles utilfrættelig til at møde Kravet, at vi ser os nødt til at begrænse Salget til Enkelt-Eksemplarer. Paa Grund af den uhyre Pristigning kan vi heller ikke ekspedere henliggende Ordres, før ny Bestilling indløber. — De for Gaanden værende Udgaver er som følger:

Stonvents Salmebog:	
Projafarm, Læderbind	\$2.00
Bersform, Chagrin, Guldsnit	3.50
Ny Salmebog:	
Bersform, Læderbind	\$2.00
Bersform, Chagrin, Guldsnit	3.00

Ravn kan kun paafættede de to dyreste Udgaver. Ordres ekspederes paa ovennævnte Vilkaar, saa længe Forsyningen varer, i den Orden, hvori de indløber.

Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebr.

Dansk luthersk Mission i Amerika

I TIDEN FØR 1884.

Af Prof. P. S. VIG.

Udgivet af Den forenede danske ev. luth. Kirke ved en Komite.

PRIS \$1.00.

Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebr.